

bant

**KESİF: ANDREW SCHOULTZ
I'M FROM BARCELONA**

**EVERETT TRUE
SUPERSILENT
BOB DYLAN
KASABIAN
OUTKAST
MOGWAI
C86**

SAYI 25 • EKİM 2006
5 YTL KIBRIS 6 YTL
ISSN 1305-0672
WWW.BANTDERGI.COM

9 771305 067005

bant'ın keşfi

ANDREW SCHOULTZ

San Francisco'lu Andrew Schoultz, duvar resimleri, gariffitileri ve galeri işleriyle San Francisco Bay Area (Körfez Bölgesi)'nin hareketli sokak sanatı sahnesinden adını duyurmayı başaran isimlerden. Son yıllarda, yoğunlukla heykeller ve büyük kağıtlar üzerine yaptığı çalışmalarla sokaktan iç mekan çalışmalarına geçiş yaptı. Schoultz, Amerika'nın dört bir yanında yaptığı sergiler ve yakında Avrupa'da açacağı sergiyle kapıları ardına kadar açarken başarıyla tanıyor.

RÖP. CALEB NEELON

Schoultz'un her zaman hayran olduğum yanı yaptığı sanata vermeyi arzuladığı iş gücünün yoğunluğu. Çalışmalarına sadece bir bakış atarak, sağ bileği ve eli acıdan kıvrana kadar ufak çizgiler üzerine bütün uykusu saatlerini nasıl da feda ettiğini anlayabilirsiniz. Schoultz her şeyin üzerinden, yorgunluğunu umursamadan geçerek devam eder, ta ki o gecelik işinin bitmesine kanaat getirene dek. Çok detaylı birkaç resim de değil yaptığı; bunlardan yüksek miktarda üretebiliyor. Korkutucu bir durum, ama sadece bizim gibi tembel sanatçıları çalışmamız için stüdyomuza geri gönderdiği için.

Bu kadar detaylı ve bu kadar çok iş yapmak için gereken arzu nereden geliyor?

Ben takıntılı biriyim. Eğer bir şey üretmiyorsam, üretecek bir şeyler düşünüyorum. Bütün evim notlar, ufak eskizler ve fikirlerimi unutmamak için yazdığım kağıtlarla dolu. Bu durum aslında beni çıldırıyor. Çünkü, bazen bir süre sonra o notlardan birine rastlıyorum ve "bu ne demek yahu şimdi" derken buluyorum kendimi. Nerede, ne zaman olduğu önemli değil, eğer aklıma bir fikir gelirse not almam ve sonra onu hatırlamaya çalışmam gerek. Zihnim sürekli detaylı ve çetrefilli fikirler ve onların varyasyonlarıyla işgal edilmiş halde. Onları hatırlayamayacağımı düşünmek beni strese sokuyor; ama işin daha kötüsü aralarından sadece bir ya da birkaçı üzerinde çalışabilmek. Psikolojik rahatsızlık gibi bir şey sanırım bu. Yine de, aynı semptomları taşıyan tek sanatçı muhtemelen ben değilimdir. Tamamen kontrol dışı bir şey, demek istediğim bu zihinsel düzeneği durduramıyorum; istemesem ve durdurmayı denesem bile. Kendiliğinden, doğal bir şekilde vuku buluyor ve gerçekten de hayatımın büyük bir parçası haline geldi. Çocukluğumdan beri zihnim hep böyle çalıştı. Şimdilerde sanata yo-

gunlaşmış durumda, ondan önce graffitidi, ondan önce de kaykay. Etrafımdaki şeylere karşı takıntılı hale geliyorum sonra da ayrılmaz birer parçam olurlar. Ama açık olayım, başka türlü olmasını da istemezdim. Kesinlikle tek kanallı bir beynim olduğunu söyleyebilirsiniz. Buna itirazım olmaz.

Daha önce çalışma yerim evimdi ve günde 20 resim birden yapmaya başladım. Evin her tarafı, her oda üstüste binmiş, yeni başlanmış resimlerle doluydu. Resmen kendi resimlerim tarafından kapana kısılmış gibiydim. İşlerim tarafından taciz edilmeden ne yemek yiyebiliyordum ne de bir film izleyebiliyordum. Daima yapılması gereken, bitirilmesi gereken bir iş vardı gözlerimin içine bakan. Neredeyse evden hiç çıkmıyordum ve kesinlikle kafayı çizmek üzereydim. Bunu o sıralarda fark etmemiştim bile. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Akıl sağlığım ve kadını için bir şeyleri değiştirmem gerekiyordu. Ben de stüdyomu evden taşıdım. Şimdi işlerimden kaçıp kendime nefes alabileceğim bir alan açmanın ne kadar mühim olduğunu görebiliyorum.

Sokaklardan ve duvarlardan ayrılırken yaşadığınız değişiklikler nelerdi? Bunları nasıl karşıladınız? İnsanların karşısına işlerimle çıkmayı seviyorum, yine de artık sokakların sanatım için en sevdiğim yerler olduğunu söyleyemem. Hala seviyorum, sadece favori yerlerim değil. Önceleri neler olacağını tahmin edemediğim ve kontrol altında tutamadığım yerlerdi sokaklar. Diğer birçok konuyla birlikte hava koşulları, ışık ve tuvalet ihtiyacı gibi hususlar, işleri gerçekten çok zorlaştırıyor. Güveninizi ve dikkatinizi dağıtan çok şey var. Örnek vermek gerekirse; sokakta iş yaparken dayak yedim, çantam ve boyalarım çalındı, kireremiti fırlatanlar oldu... İnsanlarla sokakta yüzleşmek

harika bir şey ama ben bazen kendimi ev kurdu gibi hissediyorum. Hiç şikayetçi de değilim. Sokaklarda sanat yaparken uğraştığın şeyler bunlar, yasal olsun ya da olmasın, ve dürüst olmak gerekirse başka türlü de olmasını istemezdim. Öte yandan duvar resimleriyle ilgili sevdiğim bir şey, duvarda çalıştığın alanın boyutu. Öyle boyutları ne bir stüdyoda ne de bir müzede bulamazsınız. İşlerinizi depolamak gibi bir derdiniz de yoktur ve genelde kalıcı olurlar.

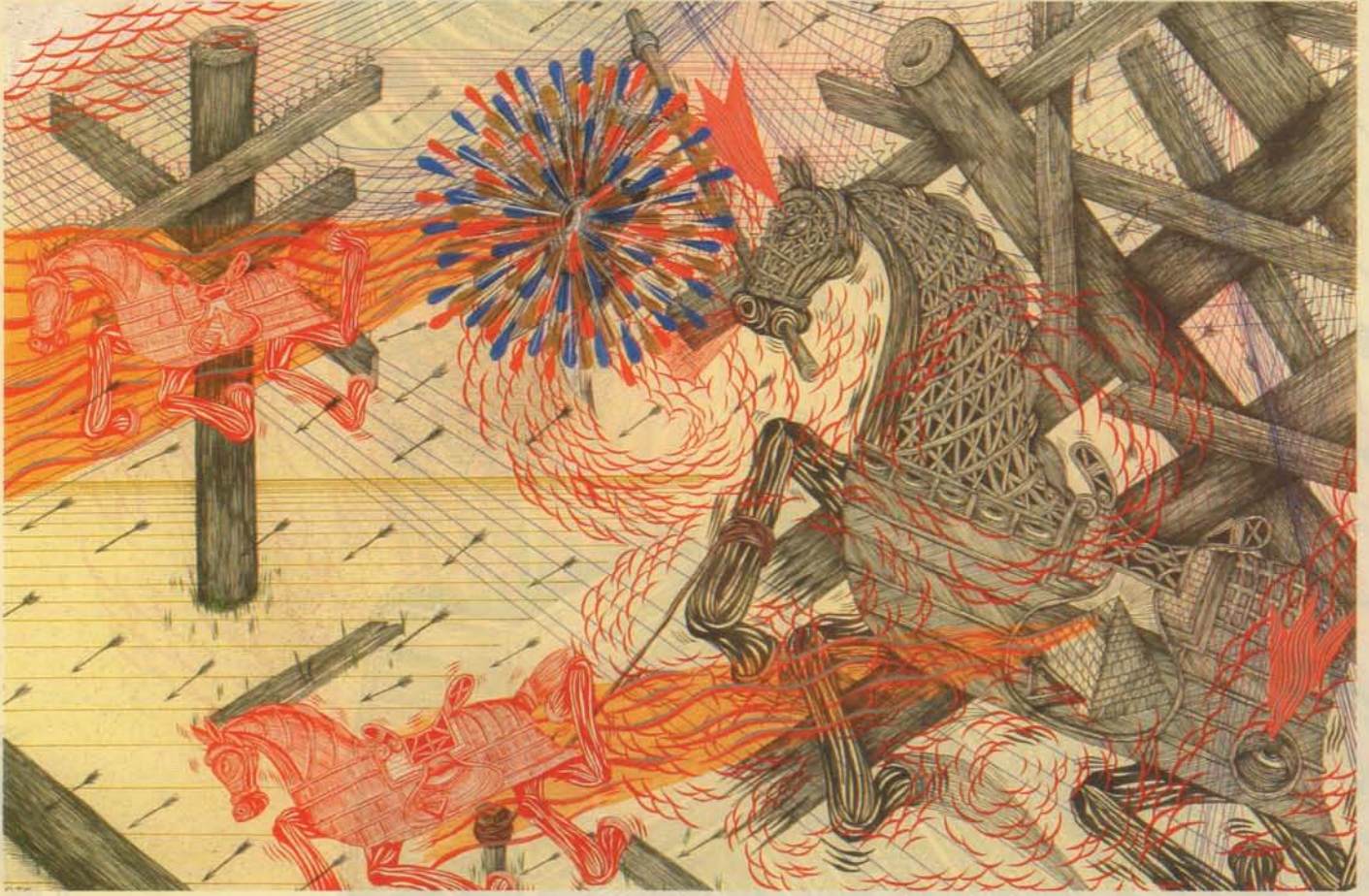
Fakat kesinlikle, halka açık iş yapmanın en sevdiğim yanı izleyiciler. Herhalde bulup bulabileceğiniz en çeşitli ve en sağı solu belli olmayan kitle sokakta. Sokakta yaptığınız işler o sırada ordan kim geçiyorsa onun için yapılmıştır. Bir an bir tesisatçı yaptığınız işe bakıyor olabilir, sonra bir bakmışsın bir anne ve çocuğu, ardından da sanatla hiçbir bağı olmayan kasıntı bir iş adamı karşısına geçip yaptığın işe bakar. Bu yüzden sokaktaki sanat herkes için var diyorum. Zengin, fakir, yaşlı, siyah, beyaz, tutucu, liberal...

Sokakta yaptığın sanatla, genellikle sanat tarafından dışlanmış bir kitleye sesleniyorsun. İnsanların normalde ilgilenmeyecekleri bir şeye ilgilerini çekebilme şansı, bu şans ne kadar az olursa olsun, beni heyecanlandırıyor ve bunun bir sanat eseri için gereken motivasyon olduğunu düşünüyorum. Halk içerisinde halk için bir şey üretmenin ayrım gözetmeyen anlayışı beni çok cezbediyor. Bununla birlikte işin içinde başka bir sorumluluk da var. Sanatını yaparken oradasın, işinin başında, yapmakta olduğun işle ilgili gelebilecek her türlü soruyu cevaplamak için. Sokak sanatında herkesin, hatta sanatçıların bile tahmin ettiğinden daha çok sorumluluk var. İyi bir duvar işinin ya da sokak sanatının içinde bulunduğu çevre ve halkla birlikte yaşaması gerek, ona karşı olmamalı. Alakadar olmalı ve onunla birlikte yaşayacak olanlarla bağ kurmayı denemeli. İşte bu sorumluluk, son yıllarda benim üzerimde büyük bir ağırlık yaratmaya başladı. Bu mühim bir düşünce, çünkü sokak sanatını etrafımızdaki adi reklamlardan ve ilanlardan ayıran şey bu. Bir ilan ya da bir reklam içerisinde bulunduğu çevreyle birlikte yaşamaya çalışmaz, onun amacı sana bir şey satmaktır. Bu önemli bir ayrım. Bugünlerde şirketleşmiş Amerika kamu alanlarımızın sahibiymiş gibi davranıyor ve hiç şüphe yok ki bu sanat üzerinden bu konuya gönderme yapılması gerek.

Bunlar son zamanlarda şirketlerin temel tartışma konusu ve işlerini sokakta yapan sanatçılar için önemli ahlaki bir husus haline geldi. Bütün bunlar bir noktaya kadar anlaşılır ve saygı duyulur konular, ancak yine de tam da bu noktada her iki taraf için de biraz oyuna döndüğünü düşünüyorum ve bu benim hiç bulmamak istediğim bir şey değil. Sanatımı bir Britney Spears ilanıyla aynı rekabete ve kategoriye koyma

bağlamı bana çok ucuz ve itici geliyor. İyi ya da berbat bir sokak sanatının bir reklamla kıyaslanamayacağını düşünüyorum. İkisi de farklı dünyalarda yaşıyorlar. Beni yanlış anlamayın dışarda çok kötü sokak sanatı işleri de var. Galiba kamu alanlarının kullanımı her zaman tartışmalı bir konu olarak kalacak.

Politika, hangi noktada işlerine dahil oluyor?

Bugünkü sanatçılarla karşılaştıracak olursak, oldukça politik biri olduğumu söyleyebilirim. Bugünlerdeki çoğu aktivistle karşılaştıracak olursan da hiç politik olmadığını söyleyebilirim. Günümüzün sosyo-politik konularla haşır neşir olmaya ve işlerimde onlara göndermeler yapmaya çalışıyorum. Bütün işlerimde kesinlikle politik bir ima var. Haberleri, olup bitenleri takip ediyorum ve kendimi kesinlikle çetin sol tarafında görüyorum. Geçmişte politik aktivist hareketlerde bulundum, muhtemelen gelecekte de bulunurum. Ama hayatlarının çok büyük kısmını politik aktivist hareketlere adayan insanlar var ve onların yanında kendimi politik bir insan olarak adlandırmak çok budalaca olabilir.

Son yıllarda San Francisco, Bay Area genç sanatçılar için inanılmaz verimli bir yer haline geldi. Orada olmak ve oradaki sanatçı camiası seni nasıl etkiledi?

Onlarla karşılaşılacak beni rahatsız etmiyor. Onların işlerine bayılıyorum ve belirli bir noktaya kadar onların çalışmalarından etkilendim. Bununla birlikte, aramızda benzer estetik ilgilere kaynaklanan bir bağ olduğunu söyleyebilirim. Birçok kez işlerimi diğer çağdaş sanatçılarla karşılaştıran insanlarla sohbet ettim. Ama diyeceğim şu ki, gerçekten de en

yeni çağdaş pop-art camiasında neler olup bittiğine ve sanat dünyasında bugünlerde neler döndüğüne dair fazla bir fikrim yok. Yüzyıllar öncesinin sanatlarıyla ve en çok da 1800'lerin illüstratif ve tahta baskı işleriyle ilgileniyorum. Çizgi roman dergilerinden, Hint minyatürlerinden, eski harita çalışmalarından, Japon paravan çizimlerinden ve ayrıca Dover Clip sanat kitaplarından etkilendim. Üzerimde ciddi bir etkisi olan çağdaş sanatçılar arasında Alicia McCarthy, Aaron Noble ve Ray Patlan gibi isimleri sayabilirim. Graffiti sanatı da muazzam bir ilham oldu sanırım ve zihinsel çerçevem için. Graffiti'ye olan ilgim 1983 yılında "Beat Street"i izledikten sonra oluştu. Ve dakikasında müptelası halinde oldum. Bir radar haline geldim ve gittiğim her yerde 'gerçek graffiti'ler aramaya başladım. Ne yazık ki doğup büyüdüğüm Milwaukee, Wisconsin'in kuzey yakasında çete grafitileri dışında görülecek pek bir iş yoktu. Mahallemin duvarlarında saman tırnığı, playboy tavşanı, altı köşeli yıldız resimleri ve "HustlaVille" gibi cümleler gördüğümü hatırlıyorum. Doğal olarak ben de bu imgeleri okul defterlerime karalamaya başladım.

İlk çizdiğim şey bir çete sembolüydü ve ne anlama geldiğini dahi bilmiyordum. Şimdi düşününce çok komik ve saçma geliyor bana. Graffiti yazmanın amacı kendi adımı duyurmaktır, bense üçüncü sınıfta, çıkmış başka birinin çetesinin adını duvarlara yazıyordum. Ayrıca "Beat Street" filminden New York tarzı hip-hop grafitilerini de kopyaladığımı itiraf etmem gerek. Filmdeki Ramo karakterinin "Hip Hop Don't Stop" yazısını taklit ederdim sık sık. Ramo filmde ufak bir çocukken çizgi romam çizdiğini söyler. Bunu duyduğumda şöyle düşündüğümü çok net hatırlıyorum: ben de çizgi roman yapıyorum, bunu ben de yapabilirim.

A. S. ...